

Arrest

nr. 321 945 van 18 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Square Eugène Plasky 92-94/2
1030 BRUXELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 november 2024.

Gelet op de beschikking van 17 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij dient op 8 december 2022 beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 24 november 2022 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

Op 5 oktober 2023 ontvangt de Raad via JBOX een aanvullende nota van de verzoekende partij die zij als bijlage benoemt: "MASSIN K. GEORGIE aanv nota 2023 10 05". Vervolgens ontvangt de Raad op 13 februari 2024, eveneens via JBOX, een tweede aanvullende nota van de verzoekende partij die zij als bijlage benoemt: "MASSIN K. GEORGIE TWEDE AANV NOTA 2024 02 12 geen veilig land en update alg info".

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken." Ook in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Georgië niet meer opgenomen in deze lijst.

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. In haar tweede aanvullende nota spitst de verzoekende partij haar betoog vooreerst hoofdzakelijk hierop toe, meer bepaald verwijst zij naar het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet en het schrappen van Georgië uit de lijst van veilige landen. Hierdoor verdwijnt de wettelijke basis van de bestreden beslissing en kan niet langer worden uitgegaan van het vermoeden van veilig land van herkomst, zo zet zij uiteen. De verzoekende partij hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) onterecht zou voorhouden dat er wel een onderzoek conform artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en conform de artikelen 48/3 en 48/4 zou zijn verricht, en zij uit kritiek op de bestreden beslissing en de wettelijke basis ervan. De verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat het verdwijnen van de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing op zich niet volstaat om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, punten 105 – 106).

De Uniewetgever heeft, door te bepalen dat de rechterlijke instantie die bevoegd is om uitspraak te doen op een rechtsmiddel tegen een beslissing tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming indien van toepassing "de behoefte aan internationale bescherming" van de verzoeker moet onderzoeken, met de vaststelling van artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32 deze rechterlijke instantie, indien zij van oordeel is dat zij beschikt over alle daartoe noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens, de bevoegdheid willen verlenen om na afloop van een volledig en ex nunc onderzoek – dat wil zeggen een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van deze gegevens – een bindende uitspraak te doen over de vraag of deze verzoeker voldoet aan de voorwaarden van richtlijn 2011/95 om internationale bescherming te krijgen (HvJ 29 juli 2019, C 556/17, Torubarov, punt 65).

Artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punt 118).

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad aldus nagaan of de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

De verzoekende partij houdt dan ook verkeerdelijk voor dat deze beoordeling te lezen staat in de bestreden beslissing. Wel blijkt deze beoordeling uit de gronden van onderhavige beschikking. De kritiek geuit ten aanzien van de bestreden beslissing op zich is, gelet op het gevoerde volledig en ex nunc onderzoek door de Raad dat zijn weerslag vindt in onderhavige beschikking, dan ook niet langer dienstig. Om dezelfde reden biedt de verwijzing naar het eensluidend advies van het Commissariaat-generaal geen toegevoegde waarde in deze zaak. Waar de verzoekende partij kritiek uit op het voorafgaand aan de bestreden beslissing gevoerde onderzoek door het Commissariaat-generaal, kan worden verwezen naar de hiernavolgende bespreking.

De verzoekende partij meent dat de Raad de nodige (onderzoeks)bevoegdheid ontbreekt. In tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt in haar betoog, blijkt uit hogerstaande duiding dat de Raad wel degelijk kan nagaan of de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het verdwijnen van de wettelijke basis van de bestreden beslissing en het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is, zoals door de verzoekende partij aangehaald in haar aanvullende nota, verhindert de Raad niet het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en ex nunc onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden te beoordelen op basis van een andere rechtsgrond, mits eerbiediging van de rechten van verdediging (zie: HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punten 119-121, 124-127 en 130 alsook de aldaar aangehaalde rechtspraak, RvS 10 februari 2023, nr. 255.752). De door de verzoekende partij geuite kritiek dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins uiteenzet dat zij de nood aan internationale bescherming alsnog onderzocht conform de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 1980 en dat er zelfs geen sprake is van deze artikelen in de hele bestreden beslissing, is dan ook niet dienstig. De verwijzing in de aanvullende nota van de verzoekende partij naar de website van het Commissariaat-generaal betreffende het gevoerde onderzoek is dit aldus evenmin. Waar zij vervolgens meent dat het dan ook onterecht is dat aangenomen zou worden dat de analyse gebeurde op grond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat zij dan ook niet inziet hoe zou kunnen volgehouden worden dat in casu een onderzoek gedaan werd naar het feit of zij al dan niet beantwoordde aan de criteria opgesomd in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar de hierna volgende toelichting waaruit het gevoerde onderzoek blijkt.

4. In onderhavige zaak laten de gegevens verrat in het rechtsplegingsdossier zulke immers beoordeling toe.

4.1. Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 16 van Richtlijn 2013/32/EU bij het afnemen van het persoonlijk onderhoud voldoende in de gelegenheid werd gesteld om zo volledig mogelijk de tot staving van het verzoek noodzakelijke elementen aan te voeren, overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. Op 22 september 2022 werd zij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij uitvoerig de mogelijkheid om haar vluchtmotieven, vrees bij terugkeer en concrete feitelijkeheden uiteen te zetten, en werd haar de kans geboden om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. Er was een tolk aanwezig die het Georgisch machtig is. De verzoekende partij werd uitvoerig en grondig bevraagd waarbij haar zowel open als gerichte vragen werden gesteld. Alvorens het onderhoud werd beëindigd, kreeg zij nogmaals de kans toevoegingen te doen. Geenszins blijkt dat de protection officer geen afdoende vraagstelling zou hebben gehanteerd, dan wel een onzorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd. Zo kwamen, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt voor te houden, ook de nationale beschermingsmogelijkheden en het (gebrek aan) gebruik ervan door de verzoekende partij aan bod. De verzoekende partij werd in de gelegenheid gesteld de mogelijke problemen ter zake aan te kaarten en te staven. De verzoekende partij meent in haar aanvullende nota dat het feit dat de bewijslast om aan te tonen dat Georgië geen veilig land van herkomst is in de procedure gevolgd door het Commissariaat-generaal wel degelijk verschil maakt en dat het dan ook duidelijk moge zijn dat de invloed van het concept veilig land van herkomst verder gaat dan op louter procedureel vlak. Zij betoogt verder dat zowel de Belgische wet als de Directive 2013/32/EU wel degelijk vertrekken van een vermoeden, waarbij de bewijslast volledig op de verzoekende partij gelegd wordt, zij dient het vermoeden van veilig land te weerleggen bij gebreke waaraan zij geacht wordt er veilig te kunnen zijn, en zij meent dat het onterecht is dat er geen verschil zou zijn voor wat betreft de bewijslast. De verzoekende partij gaat door het uiten van voormelde, algemene en eerder theoretische kritiek echter voorbij aan het concrete verloop van het gehoor in voorliggende zaak. Zij is van oordeel dat het onterecht is dat de analyse van haar nood aan internationale bescherming vanuit een negatief oogpunt gebeurde, zijnde het feit dat gelet op haar oorsprong uit een veilig land van herkomst zij in principe geen nood zou hebben aan internationale bescherming. Zoals

blijkt uit de notities persoonlijk onderhoud opgenomen in het administratief dossier, werd de verzoekende partij echter wel degelijk in de gelegenheid gesteld om de mogelijke problemen ter zake aan te kaarten en te staven. Het blijkt echter niet dat zij in haar mogelijkheden dienaangaande zou zijn beknot doordat zou zijn uitgegaan van het toenmalig vermoeden van bescherming in het land van herkomst. De verzoekende partij toont dit ook niet in concreto aan. De verzoekende partij spitst haar betoog verder opnieuw toe op de beoordeling in de bestreden beslissing waar zij meent dat in huidige geding de commissaris-generaal aan de verzoekende partij verwijt niet of onvoldoende beroep gedaan te hebben op de eigen autoriteiten om haar te beschermen, dat de verwerende partij dan ook haar beoordeling in casu volledig laat afhangen van het concept veilig land van herkomst en van haar vorige COI Focus, op basis waarvan een eerdere positief advies door de commissaris-generaal gegeven werd en dat dit laatste thans niet meer het geval is. Zoals hiervoor gededuid, is dergelijk betoog betreffende de bestreden beslissing niet dienstig gelet op de gronden van onderhavige beschikking en de beoordeling hierin vervat.

4.2. In haar verzoekschrift stipt de verzoekende partij aan dat zij psychologische problemen heeft en dit naar aanleiding van de traumatische ervaringen in haar land van herkomst. Zij is de mening toegedaan dat dergelijke ervaringen aanleiding kunnen geven tot een PTSS wat een invloed heeft op de herinneringen en op de mogelijkheden om deze accuraat op te halen. De verzoekende partij beperkt zich dan ook tot een louter hypothetisch gevolgtrekking.

Hoe dan ook heeft zij op geen enkel moment aangegeven dat zij omwille van voormelde problematiek niet in staat was deel te nemen aan de procedure of verklaringen af te leggen. In overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, werd haar de mogelijkheid geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit haar eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Op de vraag of er volgens haar bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordt de verzoekende partij: "Nee." (administratief dossier, deel 8, "Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ", 21 juni 2022). Zij heeft op geen enkel moment aangegeven dat zij omwille van haar voorgehouden psychologische problemen niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure. Evenmin maakte zij op het Commissariaat-generaal de beweerde psychologische problemen kenbaar. In het neergelegde medisch attest wordt slechts uiterst summier vermeld dat de verzoekende partij psychologisch lijdt, zonder ook maar enige verwijzing naar hoe deze conclusie tot stand zou zijn gekomen of welke objectieve onderzoeken hieraan vooraf zouden zijn gegaan. In het neergelegde attest wordt nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van de verzoekende partij haar deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen verhinderen of bemoeilijken. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat alle persoonlijke onderhouden ook in dit opzicht op normale wijze plaatsvonden. Iedere verzoeker staat overigens bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

4.3. De verzoekende partij meent in haar aanvullende nota voorts dat de toepassing van een versnelde procedure – met verkorte termijnen – eveneens aantoonde dat een minder diepgaand onderzoek nodig is, gelet op de herkomst uit een veilig land, waar het vermoeden van veiligheid heerst. Er moet over worden gewaakt dat de verzoekende partij geniet van alle procedurele waarborgen verbonden aan een "gewone" procedure, ook op het vlak van de termijnen, zo stelt zij. In de mate dat zij doelt op de termijn van vijftien werkdagen zoals bepaald in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, blijkt niet dat deze termijn werd gerespecteerd in casu. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Dit blijkt overigens ook uit de door de verzoekende partij geciteerde passage op de website van het Commissariaat-generaal in haar aanvullende nota. De Raad ziet voor het overige ook niet in welke meerwaarde deze passage en de geformuleerde kritiek bieden daar, zoals reeds gededuid, de termijn van 15 werkdagen in casu niet werd gehanteerd. De verzoekende partij toont niet in concreto aan op welke wijze of in welke mate zij benadeeld is door de loutere vermelding dat een versnelde procedure werd toegepast terwijl dit de facto niet het geval is, en er in haar geval dan ook geen sprake was van een verkorte beroepstermijn. Hierin slaagt zij evenmin door te volharden in haar middel dienaangaande dat zij formuleerde in haar verzoekschrift. Zij toont evenmin haar belang aan bij de kritiek dat nergens melding wordt gemaakt waarom de wettelijke termijn niet gerespecteerd kon worden. Ook in dit betoog gaat zij er voorts verkeerdelijk van uit dat zij zelfs bij overschrijding van de termijnen geconfronteerd wordt met een strengere bewijslast en kortere termijnen, waaraan zij een schending van de rechten van verdediging en een schending van de artikelen 6 en 13 van het EVRM vastkoppelt. Waar zij in haar aanvullende nota volhoudt dat wél de versnelde procedure werd toegepast, doch de termijnen niet werden gerespecteerd zodanig dat haar rechten van verdediging niet gerespecteerd werden, gaat zij eveneens aan het voorgaande voorbij. Bovendien genoot de verzoekende partij door de verlengde beroepstermijn langer bescherming tegen de vervolging waarvoor zij verklaart te vrezen evenals van een langere termijn om haar grieven te formuleren en

aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas. De korte termijn waarbinnen het verzoekschrift alsnog werd opgesteld is dan ook geheel te wijten aan het feit dat haar advocaat verkeerdelijk uitging van een verkorte beroepstermijn van tien dagen, hetgeen bezwaarlijk als een schending van de rechten van verdediging kan worden beschouwd.

Volledigheidshalve kan hieraan nog worden toegevoegd dat het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een “versnelde” procedure werd toegepast in dit dossier en dat het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, niet wegneemt dat aan de beslissing een volledig onderzoek is voorafgegaan. In dit kader kan er nog op worden gewezen dat “volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116). Hoe dan ook heeft de Raad, ten gevolge van het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is en het verdwijnen van de wettelijke basis van de bestreden beslissing, het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en ex nunc onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden beoordeeld op basis van een andere rechtsgrond, zoals te lezen staat in onderhavige beschikking, en met eerbiediging van de rechten van verdediging. Waar de verzoekende partij nog de mening is toegedaan dat zij eveneens verstoken zou blijven van een aantal procedurele garanties nu het duidelijk is dat het onderzoek binnen het kader van de versnelde procedure van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet gebeurde, maakt zij haar grief niet concreet en is deze dan ook niet dienstig.

5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad vervolgens dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet omwille van volgende redenen.

De verzoekende partij vreest de familieleden van F. omdat zij het niet eens zijn met het huwelijk van F. met de schoonbroer van de verzoekende partij, de heer A. N. De familie van F. heeft op de koran gezworen dat zij de verzoekende partij, haar neef S. en haar schoonbroer A. N. iets ergs zou aandoen. Ongeveer één of twee maanden later werd S. dood aangetroffen in zijn tuin. Kort nadien werd de verzoekende partij beschoten, zo verklaart zij (administratief dossier, deel 5, notities persoonlijk onderhoud V.K., 22 september 2022, (hierna afgekort: NPO V.K.), p. 6).

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor haar verzoek om internationale bescherming dezelfde motieven aanhaalt als degene die door haar schoonbroer, de heer A. N., in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Het verzoek om internationale bescherming ingediend door de heer A. N. werd mede op grond van de verklaringen van de verzoekende partij niet aanvaard.

Inzake de heer A. N. (zaak met rolnummer 285 994) werd als volgt beschikt:

“1. De verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 24 november 2022 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: “Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken.” Ook in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Georgië niet meer opgenomen in deze lijst.

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet omwille van volgende redenen.

4.1. De verzoekende partij vreest de familieleden van F. omdat zij het niet zijn met haar huwelijk met F. De familie van F. sprak een bloedwraak over hen uit en heeft op de koran gezworen dat zij de verzoekende partij, haar schoonbroer V. K. en zijn neef S. iets ergs zou aandoen. Op 20 oktober werd S. dood aangetroffen in zijn tuin en op 5 november 2021 werd V. K. beschoten en geraakt in zijn rug, zo verklaart de verzoekende partij (administratief dossier, deel 4, notities persoonlijk onderhoud A. N., 22 september 2022, (hierna afgekort: NPO A.N.), p. 5 en 10).

4.1.1. In het licht van voormelde vrees geformuleerd door de verzoekende partij is het belangrijk aan te stippen dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt de verzoekende partij haar vrees aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

Uit de recente COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, aangeleverd door de verwerende partij, blijkt vooreerst dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in high-profile zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Uit voormelde COI Focus blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift en de aanvullende nota, noch de algemene informatie waarnaar zij verwijst en/of die ze toevoegt, doet anders denken. De verzoekende partij maakt niet

aannemelijk, noch blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat de loutere verwijzing hiernaar zou (kunnen) volstaan om een gebrek aan nationale bescherming bij een terugkeer naar Georgië aan te tonen. De verzoekende partij selecteert selectief uit de voorgelegde algemene informatie en poogt alzo de beschermingsmogelijkheden op de korrel te nemen. Tevens verwijst zij onder meer naar het oordeel van de Raad van Europa, de Europese Unie, Amnesty International en FIDH. De verzoekende partij haar betoog kan gelet op de slechts algemene formulering echter niet overtuigen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar zij de situatie in de regio Abchazië en de dreiging van Rusland aanhaalt. Zij maakt ook hiermee niet aannemelijk, noch blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat de loutere verwijzing hiernaar zou (kunnen) volstaan om in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Georgië. Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat er in Georgië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. De (uitvoering van de) maatregelen die in Georgië werden/worden genomen, zijn niet perfect, maar ook niet louter theoretisch. Noch haar betoog, noch de algemene informatie die de verzoekende partij naar voren schuift, overtuigt bijgevolg dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. In het licht van de door de verzoekende partij geuite kritiek is het belangrijk hierbij nog aan te stippen dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut.

Er kan uit het voorgaande worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

4.1.2. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partij zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Zij slaagt hierin evenwel niet. De verzoekende partij toont niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij persoonlijk geen enkele concrete poging ondernam om de bescherming van de nationale autoriteiten in te roepen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om beroep te doen op nationale beschermingsmiddelen. Zij gaf doorheen haar verklaringen aan zelf nooit persoonlijk met de politie te hebben gesproken over haar situatie, haar problemen en de doodsb bedreigingen door de familie van F. Zij verwijst enkel naar het contact met A., de buurvrouw van F., waarover haar verklaringen overigens niet uitvoerig zijn (NPO A.N., p. 5 en 6). De verzoekende partij heeft dan ook zelf nooit officieel klacht ingediend tegen haar bedreigers en ook nooit een verklaring afgelegd bij de politie. De verzoekende partij verklaart dat de politie wel de dood van S. was komen onderzoeken en dat diens familie toen ondervraagd werd, maar dat zij zelf niet bevraagd werd door de politie. Evenmin contacteerde de verzoekende partij de politie echter op eigen initiatief over de doodsb bedreigingen. Zelfs na de moordaanslag op V.K. heeft zij nooit met de politie gesproken (NPO A.N., p. 7). Nochtans sprak V. K. met de politie nadat hij beschoten werd, werd er een verslag opgemaakt en is het onderzoek nog lopende (NPO A.N., p. 7 en 8). Uit het geheel van haar verklaringen blijkt uiteindelijk dat de verzoekende partij zelf nooit op ook maar enig moment officieel de politie heeft gecontacteerd over haar persoonlijke situatie in een concrete poging bescherming te zoeken. Nochtans zou de verzoekende partij als bruidegom van F. de rechtstreekse oorzaak zijn van de moord op S. en de moordpoging op V. K. (NPO A.N., p. 4 en 5). De verzoekende partij kan haar nalaten niet verschonen door te verwijzen naar een gesprek met een klasgenoot, werkzaam bij de politie, die vertelde dat als zij een klacht wilde indienen tegen iemand zij dan ook bewijsstukken moest voorleggen (NPO A. N., p. 6). Dergelijke beperkte handelingen van de verzoekende partij stroken niet met een ernstige persoonlijke poging om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten te (trachten te) bekomen, zoals van haar redelijkerwijze kon worden verwacht. Geconfronteerd met de vaststelling dat het verbazend is dat zij gezien deze situatie nooit zelf met de politie gesproken heeft, luidt het antwoord van de verzoekende partij louter dat V. K. wel klacht heeft ingediend en dat zij niet meer met hen gesproken heeft omdat zij de situatie wilde vermijden (NPO A.N., p. 7). De verzoekende partij toont dan ook niet aan de nodige informatie te hebben aangereikt, zodat zij de autoriteiten ook niet kan verwijten niet (voldoende) te hebben opgetreden. Het totale gebrek aan eigen initiatief en interesse duidt niet enkel op de afwezigheid van persoonlijke inspanningen om nationale bescherming te bekomen, het doet overigens ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de doodsb bedreigingen op zich, minstens aan de ernst ervan.

Voorts legt noch de verzoekende partij, noch V.K. ook maar enig document neer over het politieonderzoek, noch politieverhoren hoewel deze wel konden worden opgevraagd, hetgeen de verzoekende partij naliet (NPO A. N., p. 8 en 9). Nochtans antwoordde de verzoekende partij op de vraag of zij over iets van documenten beschikken, bijvoorbeeld een verslag van de politie naar aanleiding van de zelfmoord van S.: "Normaalgezien wel, daarover moest ik ook navragen, normaalgezien zou het niet moeilijk zijn dat te verkrijgen." Dat er geen tijd was om documenten te verzamelen, zoals de verzoekende partij als verklaring aanhaalt, kan niet overtuigen. Zoals opgemerkt, was er reeds voldoende tijd om de nodige regelingen te

treffen vanuit België. (NPO A. N. p. 9). De verzoekende partij verklaart tevens, op de vraag of V. K. toen hij beschoten werd zelf aan de politie heeft uitgelegd waarom hij beschoten werd en wat de situatie was met F.: "ja hij heeft zoals ik weet uitgelegd waarover het ging". V. K. vertelt eveneens dat hij na de dood van S. ondervraagd werd door de politie. Hij geeft aan toen alles te hebben verteld en dat ze de zaak zouden onderzoeken (administratief dossier, deel 6, notities persoonlijk onderhoud V. K., 22 september 2022, (hierna afgekort: NPO V. K. p. 6 en 7). De verklaringen over het zogenaamd lopende politieonderzoek blijven echter bij louter blote beweringen. V.K. laat optekenen dat zijn advocaat waarschijnlijk wel documenten heeft over het lopende politieonderzoek en de politieverslagen die na zijn verhoren in het ziekenhuis werden opgemaakt (NPO V. K., p. 9 en 12), maar hij of de verzoekende partij legden deze niet voor. Verder verklaarde V. K. dat de vrouw van S. het expertiseverslag heeft dat naar aanleiding van de dood van S. door de politie werd opgesteld, maar ook dit werd niet voorgelegd (NPO V. K., p.7). Dat geen ondersteunende bewijsstukken worden voorgelegd hoewel deze wel voorhanden zouden zijn, is weinig ernstig.

V. K. verklaarde dat hij wel over een Georgisch medisch attest van het schietincident beschikte, maar dat dit document in het opvangcentrum gestolen werd uit zijn locker. Echter, bij nadere bevraging bleek het slechts om een afdruk van een Messenger foto te gaan die hij eenvoudig opnieuw kon bekomen van zijn vrouw, maar ook dit heeft hij nagelaten (NPO V. K. p. 4 en 5). Het doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij en van V. K. dat geen van beiden ook maar enige moeite hebben gedaan om bewijsstukken op te vragen bij de politie of eenvoudigweg bij de advocaat van V. K. In die zin kan er opgemerkt worden dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om vanaf de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-Generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. In casu vereist de medewerkingsplicht van de verzoekende partij dat zij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot haar asielmotieven en de beschermingsmogelijkheden die zij in eigen land aangesproken heeft. Uit het geheel van de door haar afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekende partij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Bovendien impliceert het ontbreken van enig document of bewijsstuk dat alle geloofwaardigheid in haar verzoek afhangt van haar verklaringen die bijgevolg coherent en gedetailleerd dienen te zijn, wat niet het geval is (zie ook *infra*). Het totale gebrek aan interesse en initiatief op dit vlak doet de geloofwaardigheid van het relaas wankelen.

Voorts verklaart de verzoekende partij dat zij nooit een advocaat heeft gecontacteerd, dat zij inderdaad wel iemand kon vinden die bijstand kon verlenen maar dat dit naar haar mening gewoon geen zin had omdat zij niets zou bereiken, en dat zij evenmin een organisatie of NGO heeft aangesproken dat de rechten van vrouwen beschermt gelet op de situatie van F. (NPO A. N., p. 9). Verder weet zij niet of V. K. een advocaat had (NPO A. N. p. 8). Zij dacht van niet, terwijl V. K. verklaart dat hij wel degelijk een advocaat onder de arm had genomen nadat hij werd beschoten (NPO V. K., p. 9). Het is opmerkelijk dat de verzoekende partij dit niet wist en dat, gelet op de stelling dat zij de oorzaak van het schietincident zou zijn, zij niet meer interesse toont in de situatie van V. K. Andersom is er evenmin interesse: V. K. verklaart ook niet te weten of de verzoekende partij een advocaat heeft en het ook niet gevraagd heeft (NPO V. K., p. 12). Deze desinteresse valt niet te rijmen met de verwijzingen van V. K. naar het onderzoek dat hij zelf samen met zijn advocaat geïnitieerd zou hebben en dat nog lopende zou zijn. De verzoekende partij en V. K. verbleven ten tijde van hun persoonlijk onderhoud ruim zes maanden samen in een Belgisch opvangcentrum, terwijl er in Georgië een politieonderzoek over hun zaak aan de gang zou zijn. Er mag dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat zij op de hoogte zijn van het feit of zij al dan niet een advocaat hebben.

De verzoekende partij en V. K. haalden verder verschillende redenen aan waarom zij geen politieklacht hadden ingediend, maar hun verklaringen hierover zijn bijzonder vaag en tegenstrijdig. Zo verklaarde de verzoekende partij dat er verschillende kennissen van de familie van F. bij de politie werken en dat een klacht indienen daardoor geen zin heeft. Het hoofd van de politieafdeling van Telavi was een lid van de familie, zo stelt zij. Ook de ondervoorzitter van de burgemeester zou een familielid van hun bedreigers zijn (NPO A. N., p. 5 en 6). De verzoekende partij, noch V. K. kent deze personen evenwel bij naam en de verzoekende partij is zelf nooit met hen in contact gekomen. Ook zou zij deze informatie louter vernomen hebben van haar vroegere klasgenoot U. die politieagent is (NPO A. N., p. 6; NPO V. K., p.7). De verzoekende partij kan het gebrek aan initiatief om stappen te ondernemen dan ook niet goedpraten door te verwijzen naar zulke geringe mondeling informatie. Ook legden de verzoekende partij en V. K. tegenstrijdige verklaringen af over de precieze positie van het betreffende familielid dat hoofd bij de politie zou zijn. De verzoekende partij meende dat hij het hoofd van de politie afdeling van Telavi is (NPO A. N., p. 5 en 6), terwijl V. K. verklaarde dat hij het hoofd is van de regionale afdeling Akhmeta. Volgens V. K. ressorteert de afdeling Akhmeta onder de afdeling van Telavi (NPO V. K., p.7 en 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordt V. K. dat zowel de afdelingen Telavi als Akhmeta behoren tot één regionale politie afdeling (NPO V. K., p.8). Niettemin dient besloten te worden dat de verzoekende partij en V. K. geen eenduidige verklaringen aflegden over de precieze positie van dit betreffende familielid, laat staan over diens machtsinvloed ten aanzien van hun zaak, wat de aannemelijkheid van hun verklaringen hierover aantast. Geen van beiden biedt een aannemelijke verschoningsgrond voor het gebrek aan initiatief om nationale bescherming in Georgië te krijgen.

Ter staving van haar verzoek legden de verzoekende partij en V. K. hun Georgische paspoort neer. V. K. bracht daarnaast ook zijn rijbewijs en een Belgisch medisch attest van 31 mei 2022 bij waarin zijn verwondingen werden beschreven door dokter S. D. De paspoorten en het rijbewijs van V. K. staven hun identiteit en Georgische nationaliteit, elementen die op zich niet betwist worden en die dus niets afdoen aan de gedane vaststellingen omtrent hun asielmotieven. Voorts dient aan het neergelegde medisch attest waarin de verwondingen van V. K. worden vermeld en waarin wordt verwezen naar de verklaring hiervoor van V. K., een passend gewicht te worden toegekend. In het attest staat beschreven dat V. K. twee littekens heeft, één van 1,5 cm en één van 6 cm lang. De arts noteerde dat de wonde volgens de verklaringen van V. K. te wijten is aan geweerkogels in de onderrug, opgelopen in Georgië. Uit het medisch attest kan echter an sich geen causaal verband worden afgeleid tussen de omstandigheden waarin V. K. zijn verwondingen zou hebben opgelopen en zijn relaas. Het attest op zich vormt geen bewijs dat de verwondingen een rechtstreeks gevolg zouden zijn van de door hem of door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten. Gelet op al deze elementen, kan aan dit medisch attest in casu slechts een beperkt gewicht worden gegeven. Volledigheidshalve dient benadrukt dat het gegeven dat een persoon littekens heeft die voortvloeien uit bepaalde gebeurtenissen niet automatisch leidt tot het besluit dat deze verzoeker in zijn land van herkomst onderworpen werd aan handelingen die aanleiding dienen te geven tot het toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Het is immers aan de verzoeker om internationale bescherming om zicht te bieden op de omstandigheden die hebben geleid tot deze verwondingen én, in casu, ook aan te tonen dat aan de verzoekende partij en V. K. geen effectieve rechtsbescherming geboden kon worden voor de feiten die zich hebben voorgedaan, waarin zij evenwel niet slagen. Ook dit medisch attest verandert dus niets aan de reeds gedane vaststellingen.

Niettegenstaande voorgaande vaststellingen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, kan, zoals hoger reeds aangestipt, internationale bescherming hoe dan ook slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt de verzoekende partij haar vrees aannemelijk bevonden, vloeit uit het voorgaande voort dat dan nog uit niets blijkt dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

Ook met haar betoog in haar verzoekschrift maakt de verzoekende partij niet aannemelijk alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zij verwijst naar de algemene situatie, de corruptie die hoogtij viert, de macht van de familie van F., en zij meent dat de bedreigingen en het geweld waarvan zij, V. K. en S. het slachtoffer zijn geworden, aantonen dat hun aanvallers de macht hadden om straffeloos te handelen. Het lijkt erop dat de familie van F. veel te machtig is voor de politie of rechters om haar, V. K. of S. te beschermen, zo poneert de verzoekende partij.

De verzoekende partij verliest doorheen haar betoog echter uit het oog dat zij niet aantoonde enige concrete inspanning te hebben gedaan om nationale bescherming te bekomen. Dit blijkt noch uit haar verklaringen, noch uit haar verzoekschrift of aanvullende nota. Zij toont niet aan persoonlijk en concreet te hebben geprobeerd om bescherming te zoeken, laat staan dat zij een klacht heeft ingediend. Ook met haar betoog in haar verzoekschrift of aanvullende nota slaagt zij er niet in een aannemelijke verklaring te bieden voor het gebrek hieraan. Zij poogt de invloed van de familie van F. op politie of rechters te schetsen, doch is hierin opnieuw geenszins concreet. Het blijft wederom slechts bij algemene theorieën waarbij zij haar gebrekkige kennis over deze personen die naar voren kwam tijdens haar verklaringen niet opvult. De verzoekende partij kan niet overtuigen van het feit dat familie van F. of hun kennissen bij de politie werken of hebben gewerkt, laat staan dat zij hierdoor geen beroep zou kunnen doen op de Georgische politie. Zij overtuigt niet met concrete argumenten hoe haar beschermingsmogelijkheden in Georgië hierdoor zouden worden beperkt, laat staan belemmerd. De verzoekende partij kan haar gebrek aan handelen of haar desinteresse niet afwentelen op het gedrag van de autoriteiten. Indien de verzoekende partij de autoriteiten niet op de hoogte brengt van de ten aanzien van haar gepleegde feiten of bedreigingen, kan ze uiteraard ook niet kunnen optreden. Zo bestaat de bedoeling van het indienen van een klacht erin bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift poneert dat ook de tussenkomst van een advocaat niets veranderde aan de situatie, staat dit haaks op haar verklaring dat zij nooit een advocaat heeft gecontacteerd. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar zij voorhoudt dat geen onderzoek werd uitgevoerd, terwijl de verzoekende partij eerder onder meer uitgebreid verklaarde dat nadat S. werd neergeschoten, de politie ter plaatse kwam, de gezinsleden werden ondervraagd en een onderzoek werd gestart. Eveneens naar eigen zeggen van de verzoekende partij, sprak ook V. K. met de politie nadat hij beschoten werd, werd er een verslag opgemaakt en is het onderzoek nog lopende (NPO A.N., p. 7 en 8). De verzoeken van de verzoekende partij in haar verzoekschrift stroken dan ook geenszins met haar eigen verklaringen waarin zij verwijst naar reeds ondernomen acties en missen bijgevolg de nodige en te verwachten ernst.

In de mate dat zij meent dat zij bij terugkeer geen hulp meer zal krijgen van de autoriteiten, vooral omdat zij geen huis, geen baan en geen contacten meer heeft, zoals zij nog toevoegt aan haar betoog, kan opnieuw worden aangestipt dat uit de voorgelegde informatie kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden. Zij toont met dergelijke algemene hypothese niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet

redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

De verzoekende partij kan zich dan ook evenmin verschuilen achter een algemene verwijzing naar corruptie, noch biedt het uiten van algemene kritiek en haar ongenoegen soelaas. Het algemene betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift berust hoe dan ook niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten te (trachten te) bekomen en zij maakt niet aannemelijk alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput.

Gelet op het voorgaande, overtuigt de verzoekende partij niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont aldus niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

4.1.3. Met betrekking tot ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen onderbouwen.

Door te wijzen op de situatie van Abchazië en de Russische dreiging in Georgië, brengt de verzoekende partij geen valabele elementen aan in die zin, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt. In de mate dat de verzoekende partij meent dat het niet onmogelijk is dat Rusland binnenkort Georgië binnenvalt, beperkt zij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Met een dergelijk profetisch betoog toont de verzoekende partij niet aan dat er ten aanzien van haar zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

[...]

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat de verzoekende partij evenmin aantoont dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

5.1. In haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij dat haar verzoek op dezelfde motieven gebaseerd is als dat van haar schoonbroer. Nochtans blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij en uit de verklaringen van haar schoonbroer dat zij dezelfde vrees formuleren ten aanzien van dezelfde personen omwille van dezelfde voorgehouden gebeurtenissen (NPO V. K., p. 6 en administratief dossier, deel 7, notities persoonlijk onderhoud A. N., 22 september 2022, (hierna afgekort: NPO A.N.), p. 5 en 10). De verzoekende partij haar verzoek wordt ook niet ondergeschikt bevonden aan het verzoek van haar schoonbroer. Wel leidt, zoals hiervoor geduid, onder meer de samenlezing van hun verklaringen tot het besluit dat de verzoeken om internationale bescherming niet worden aanvaard in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt voor te houden, is het vergelijken van verklaringen afgelegd door verzoekers die zich beroepen op dezelfde feiten een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de eigen verklaringen van de verzoekende partij en haar mogelijkheden tot bescherming, is dan ook niet correct. Het is niet omdat haar verzoek om internationale bescherming niet wordt aanvaard dat haar verklaringen niet zouden zijn onderzocht.

5.2. Zoals ook in de hierboven ingevoegde beschikking ten aanzien van de schoonbroer van de verzoekende partij uitvoerig wordt geduid, is het in het licht van de geformuleerde vrees belangrijk aan te stippen dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt de verzoekende partij haar vrees aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

5.2.1. Uit voormelde bespreking van de COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023 die ook in onderhavig dossier door de verwerende partij werd overgemaakt, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij uit in haar verzoekschrift de algemene kritiek dat dit geen ernstig feitenonderzoek is, dat de situatie van het Georgische rechtssysteem veel te optimistisch wordt voorgesteld en dat er geen sprake is van een flagrante schending van mensenrechten, doch wel van een fundamenteel gebrek aan bescherming tegen bloedwraak, mede veroorzaakt door corruptie bij de politie wat naar haar mening in de

COI Focus wordt aangegeven als één van de pijnpunten van het Georgische systeem. Ook in haar aanvullende nota stelt zij in algemene bewoordingen er de aandacht op te willen vestigen dat de situatie in Georgië, rekening houdend met haar problematiek, wel degelijk verslechterd is. De verzoekende partij verwijst zowel in haar verzoekschrift als in haar aanvullende nota's naar algemene informatie, waaruit naar haar mening onder meer blijkt dat het respect voor de mensenrechten achteruit gaat, dat de controlemechanismen op de politie verminderen, dat de vrijheid van de media aan banden gelegd wordt, dat er steeds meer verslagen zijn over misbruiken door de autoriteiten met miskennen van de mensenrechten, dat het recht op een eerlijk proces niet langer gegarandeerd is en dat er niet afdoende opgetreden wordt tegen corruptie. Door dergelijke opsommingen en het selectief lezen van de voorgelegde landeninformatie tracht de verzoekende partij de beschermingsmogelijkheden te hekelen. Zij maakt echter ook hiermee niet aannemelijk, noch blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat de loutere verwijzing hiernaar zou (kunnen) volstaan om in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Georgië. Noch uit haar betogen, noch uit de algemene informatie waarnaar zij verwijst en/of waaruit zij citeert, blijkt dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. De (uitvoering van de) maatregelen die in Georgië werden/worden genomen op vlak van nationale bescherming zijn niet perfect, maar ook niet louter theoretisch. Ook uit de door de verzoekende partij aangehaalde landeninformatie blijkt niet dat er in Georgië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Waar de verzoekende partij kritiek uit op de "middelenverbintenis" zoals zij deze benoemt, verliest zij uit het oog dat geen enkele rechtsstaat erin kan slagen een absolute bescherming te bieden. Bescherming die de nationale overheid biedt, moet doeltreffend zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034).

Er kan uit het voorgaande worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Noch de uiteenzetting in het verzoekschrift of in de aanvullende nota's, noch de (algemene) informatie waarnaar wordt verwezen, doet hier afbreuk aan.

5.2.2. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partij zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Zij slaagt hierin evenwel niet. Door louter te hekelen dat er geen zekerheid is dat haar rechten ook effectief worden gerespecteerd en dat een efficiënte bescherming wordt verleend, maakt zij dit niet aannemelijk. De verzoekende partij toont niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de verklaringen en de kennis van haar schoonbroer A. N. evenals naar zijn pogingen tot verschoning van zijn gebrek aan handelen, kan naar hogerstaande bespreking in de ingevoegde beschikking, die integraal deel uitmaakt van onderhavige beschikking, worden verwezen. De verzoekende partij geeft in wezen slechts aan het niet eens te zijn, doch zij brengt geen concrete elementen aan die anders doen oordelen. De verzoekende partij poogt het nalaten van A. N. ook op haar beurt te vergoelijken. Zo voegt zij aan haar betoog toe dat A. N. ook geen bloedverwant was van S., die de neef van de verzoekende partij is, zodat het logisch is dat hij het handelen aan de verzoekende partij overliet. Nochtans zou A. N. als bruidegom van F. de rechtstreekse oorzaak zijn van de moord op S. en de moordpoging op de verzoekende partij (NPO A.N., p. 4 en 5 en NPO V. K. p. 6). Een logica waarom A. N. de bal in het kamp van de verzoekende partij zou leggen, is dan ook ver zoek. Dat A. N. wél contact had met A., de buurvrouw van F., zoals de verzoekende partij het gebrekkig handelen van A. N. probeert goed te praten, kan gelet op de vaagheid van de door A. N. afgelegde verklaringen hierover evenmin overtuigen. Voor zover de verzoekende partij haar voor haar vrees en haar eigen daden, of het gebrek eraan, steunt op de berichten over de bedreigingen kan zij eveneens gelet op de vaagheid ervan en haar gebrekkige kennis over de bron van deze informatie evenmin overtuigen (NPO V. K., p. 10 en 11).

De verzoekende partij kan de zaken ook niet zonder meer omkeren waar zij benadrukt dat A. N. als voornaamste betrokkene bij de bloedwraak zelfs niet ondervraagd werd. Zij verklaart immers zelf dat de politie aanwezig was, dat zijzelf en de gezinsleden van S. ondervraagd werden en men haar meedeelde dat ze de zaak zouden onderzoeken (NPO V. K. p. 6 en 7). Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dan ook dat wel degelijk actie werd ondernomen. De verzoekende partij verklaart voorts overigens dat het onderzoek nog niet is afgelopen omdat het gezin van S. niet akkoord is met het verslag waarin de zelfmoordpiste wordt gevolgd. De familie van S. is in beroep gegaan tegen het besluit van de resultaten, zo

komt naar voren uit haar verklaringen (NPO V. K. p. 8). Ook hieruit blijkt de toegang tot en de mogelijkheid om zich te beroepen op de Georgische politie en nationale autoriteiten. De verzoekende partij kan dan ook niet zonder meer voorhouden dat het dossier werd afgesloten met zelfmoord als conclusie zoals zij herhaaldelijk doet in haar verzoekschrift. Ook nadat de verzoekende partij zelf beschoten werd, worden stappen gezet. De verzoekende partij werd twee maal ondervraagd, een onderzoek werd opgestart en is eveneens nog lopende (NPO V. K., p. 9). Zij zet in haar verzoekschrift uiteen dat zij een advocaat kreeg toegewezen, dat haar advocaat alles deed voor haar en dat deze wordt geacht de procedure op te volgen wat hij ook deed aangezien hij ook aanwezig was bij het tweede verhoor van de verzoekende partij. Ook deze elementen spreken het geïnspireerde stilzitten van de politiediensten en het gebrek aan toegang tot de nationale bescherming tegen. In het licht van de stelling van de verzoekende partij dat de aanwezigheid van een advocaat geen garantie is op bescherming door de autoriteiten evenals waar zij meent dat het schietincident waar zij het slachtoffer van werd na de dood van S. aantoonde dat zij niet op bescherming kon rekenen, mag niet uit het oog worden verloren dat het niet oplossen van bepaalde misdrijven of het gebrek aan aanhouding, waarnaar zij nog verwijst, kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) onafhankelijk van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Zoals reeds geduid, moet de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk zijn, niet absoluut. A. N. maakt daarentegen niet aannemelijk enig initiatief te hebben genomen om de politiediensten naar aanleiding van het gebeuren persoonlijk te contacteren over zijn concrete problemen terwijl dit van hem, gezien zijn voorgehouden vrees, redelijkerwijze kon worden verwacht. De verzoekende partij kan het gebrek aan handelen of de desinteresse niet afwentelen op het gedrag van de autoriteiten. Zij stipt in haar verzoekschrift aan dat zij zowel bij de dood van haar neef als wanneer ze zelf beschoten werd wel degelijk de link heeft gelegd met de bloedwraak en dit naar aanleiding van haar herhaalde verklaringen bij de politie. Een klacht werd echter noch door de verzoekende partij, noch door A. N. neergelegd (NPO V. K., p. 11). De verzoekende partij en V. K. haalden verschillende redenen aan waarom zij dit niet hebben gedaan, maar hun verklaringen hierover zijn bijzonder vaag en tegenstrijdig, wat omstandig wordt toegelicht in hogerstaande ingevoegde beschikking. Deze zijn dan ook niet overtuigend. In haar verzoekschrift gist de verzoekende partij andermaal waar de familie van F. voor de politie werkte of minstens banden had. De verzoekende partij verklaart overigens niet te kunnen zeggen dat die persoon het onderzoek belemmert (NPO V. K., p. 9). Hoe dan ook maakt zij met haar betoog in haar verzoekschrift wederom niet met concrete argumenten aannemelijk hoe haar beschermingsmogelijkheden in Georgië hierdoor zouden worden beperkt, laat staan belemmerd.

In dit kader kan verder ook worden verwezen naar hogerstaande vaststellingen in de ingevoegde beschikking omtrent het gebrek aan voorgelegde documenten hoewel deze wel voorhanden zouden zijn, de afgelegde verklaringen in dit kader en het gebrek aan wederzijdse kennis en interesse van de verzoekende partij en A.N. Met de algemene uitleg van de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij "niet gehuwd is met zijn schoonbroer en hem dus ook niet alles diende te vertellen", biedt zij geen ernstig verweer. Ook biedt het zich verborgen houden van A. N., het zich niet bewust zijn of het mogelijks vergeten van meegedeelde zaken, gelet op het verband met de kernelementen van hun relaas, geen aannemelijke verklaring. Tevens gaat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorbij aan de eigenaardigheid in haar verklaring omtrent het gebrek aan Georgisch medisch attest van het schietincident, waar zij eerst aangeeft dat dit document in het opvangcentrum gestolen werd uit haar locker, en vervolgens blijkt dat het slechts om een afdruk van een Messenger foto zou gaan die zij eenvoudig opnieuw kon bekomen van haar vrouw (NPO V. K. p. 4 en 5). In zoverre zij ervan uitging dat dit niet hoefde in de veronderstelling dat het in België afgeleverde medisch attest even goed was, gaat dit in tegen de redelijke verwachting dat zij inspanningen levert om alle mogelijke informatie te verzamelen en bij te brengen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende het expertiseverslag waarover de vrouw van S. zou beschikken, maar dat door de verzoekende partij evenmin werd opgevraagd (NPO V. K., p. 7). Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift de vraag aanhaalt of zij documenten van de Georgische politie in haar bezit heeft, beperkt zij zich tot de verwijzing naar haar antwoord "neen", doch zij gaat eraan voorbij dat zij in hetzelfde gesprek verduidelijkt dat haar advocaat waarschijnlijk wel documenten heeft over het lopende politieonderzoek en de politieverslagen die na haar verhoren in het ziekenhuis werden opgemaakt (NPO V. K., p. 9 en 12). Er liggen evenmin redelijke inspanningen tot het bekomen van deze documenten voor. De verzoekende partij kan zich bij gebrek aan dergelijke initiatieven dan ook niet verschuilen achter de stelling dat zij afhangt van derden om documenten te verkrijgen. Ook strookt het verweer dat zij twee maanden diende te herstellen in het ziekenhuis, om het gebrek aan pogingen om documenten te bekomen goed te praten, niet met het gegeven dat zij wel de kracht had om naar het buitenland te reizen. Er was overigens reeds voldoende tijd om de nodige regelingen te treffen vanuit België. De verzoekende partij kan met haar selectief betoog de beperktheid van haar handelen niet verdoezelen. Wat de inhoudelijke bespreking van het voorgelegde in België opgestelde medisch attest betreft, kan eveneens naar hogerstaande vaststellingen in de ingevoegde beschikking worden verwezen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift dan wel voorhoudt dat zij zal pogen de documenten nog bij te brengen, doch er kan thans slechts vastgesteld worden dat deze nog steeds niet voorliggen. Ook al zou de verzoekende partij

deze alsnog overmaken, dan nog kan dit geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de verzoekende partij lange tijd talmde zonder aannemelijke verklaring.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat daar waar de verzoekende partij hekelt dat geen concreet onderzoek zou zijn gevoerd naar de effectiviteit van de bescherming door de Georgische autoriteiten, en meer bepaald in geval van bloedwraak, zij niet aantoonst dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming bij terugkeer.

6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Georgië, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt Georgië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

7. Met betrekking tot ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen onderbouwen.

8. In het artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst, wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij haar verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat de verzoekende partij evenmin aantoonst dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 9 januari 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP verwijst naar haar pleidooi in de 9de zaak op de rol (supra), legt een aanvullende nota neer en stelt dat daarenboven onvoldoende rekening is gehouden met haar problematiek inzake interreligieuze problemen met haar familie. Ook de Raad heeft hiermee te weinig rekening gehouden in zijn beschikking, ze volhardt.”

Het pleidooi in de 9de zaak op zitting, waar verzoekende partij bij monde van haar advocaat ter zitting naar verwijst, luidt als volgt (pv zitting):

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP legt een aanvullende nota neer en geeft uitleg hierbij: er is het probleem dat haar land niet langer als veilig land wordt beschouwd (geschrapd van de lijst veilige landen), bovendien evolueert haar land in anti-Westerse zin met nieuwe anti-Westerse wetgeving en zijn er de recente verkiezingen. Het feit lang weg te zijn uit haar land betekent dat ze wel degelijk problemen zal kennen bij terugkeer gezien de anti-Westerse gevoelens die nu overheersen. Hiermee heeft de Raad geen rekening gehouden.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde beknopte argumentatie, geen valabele en dienstige elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 13 november 2024.

5.1. Verzoekende partij gaat ter zitting geheel voorbij aan het doel van de vraag tot horen. Een verzoek tot horen heeft als opzet om ter terechtzitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekende partij gaat hieraan echter volledig voorbij en blijft desbetreffend manifest in gebreke. Ze gaat immers niet in het minst, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze licht zelfs niet in het minst toe met welke vaststellingen van de beschikking zij het niet eens is, laat staan waarom.

Wat betreft het feit dat Georgië niet langer als veilig land wordt beschouwd (geschrapd van de lijst veilige landen), wijst de Raad erop en beklemtoint hij dat dit niet nieuw(s) is, doch een vaststaand feit/element waarmee reeds terdege rekening werd gehouden. De Raad verwijst hiervoor naar in het bijzonder punt 2 en 3 van de beschikking. Door er in de aanvullende nota (opnieuw) op te wijzen dat Georgië niet op de recentste bij koninklijk besluit vastgelegde lijst van veilige landen van herkomst staat -geenszins een nieuw gegeven dus- zonder hierover voorts nog iets concreets en dienstig op te merken, laat verzoekende partij geheel na een ander licht te werpen op die en de andere gronden van de beschikking.

Geheel de argumentatie hieromtrent is aldus volledig overbodig en volstrekt doelloos, daar het gegeven dat Georgië niet langer bij KB als veilig land van herkomst wordt aangeduid reeds in rekening werd genomen in de beschikking van 13 november 2024, zoals uit een eenvoudige lezing ervan blijkt. In dit verband wordt nog benadrukt dat waar artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de partijen tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis kunnen brengen, het dus om “nieuwe elementen” moet gaan. Verzoekende partij lijkt hieraan voorbij te gaan.

Verzoekende partij laat in haar summier betoog ter zitting geheel na om de in de aanvullende nota aangehaalde artikelen en rapporten, die handelen over de algemene situatie in Georgië en o.a. de recente verkiezingen aldaar alsook voorts onder meer de situatie op het vlak van mensenrechten en huiselijk geweld en de situatie van vrouwen en de LGBTQ-gemeenschap in Georgië, op haar persoonlijke situatie te betrekken. Ze betreft die algemene informatie evenmin op de beschikking, en doet hiermee geenszins afbreuk aan hetgeen hierin concreet en omstandig omtrent de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming wordt vastgesteld en geoordeeld.

Een dergelijke algemene, loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat hoe dan ook niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, zoals eerder in de beschikking werd vastgesteld, in gebreke.

Wat betreft de argumentatie omtrent de antiwesterse evolutie in Georgië en het feit dat verzoekende partij Georgië jaren geleden heeft verlaten en er dus reeds lange tijd weg is, en dit betekent dat ze wel degelijk problemen zal kennen bij terugkeer gezien de antiwesterse gevoelens die er nu overheersen, en het betoog dat de Raad hiermee geen rekening heeft gehouden, gaat verzoekende partij er vooreerst aan voorbij dat de bewijslast in het kader van haar beschermingsverzoek in beginsel op haar rust en het haar toekomt om op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op ernstige schade. Zij blijft hiertoe echter in gebreke. Verzoekende partij beperkt zich immers

slechts tot een vaag en algemeen betoog en brengt geen concrete elementen aan om haar persoonlijke vrees/voorgehouden beschermingsnood te staven en aannemelijk te maken.

Verzoekende partij toont niet op een concrete en overtuigende wijze aan dat zij omwille van haar jarenlange verblijf buiten Georgië, alwaar haar gezin blijkens haar verklaringen (nog) verblijft, in haar land van herkomst vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin riskeert of bij terugkeer naar Georgië een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het komt haar toe om dit *in concreto* aan te tonen, waartoe zij echter volledig in gebreke blijft.

Bovendien blijkt nergens uit de landeninformatie die voorligt dat Georgische staatsburgers die (jaren)lang elders buiten hun land van herkomst hebben verbleven bij terugkeer problemen kennen, laat staan dat zij louter omwille van hun lange afwezigheid bij terugkeer zouden worden geviséerd en bedreigd en vervolging in vluchtelingenrechtelijke riskeren, dan wel een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin ligt informatie voor waaruit kan worden afgeleid en verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat er in Georgië heden, gezien de evolutie naar aanleiding van de laatste verkiezingen en antiwesterse gevoelens en wetgeving en het toenemend geweld zoals zij het op algemene wijze beschrijft, sprake is van een veralgemeende vervolging ten aanzien van Georgische burgers, bij verblijf in of bij terugkeer naar het land na enige tijd van verblijf in het buitenland/afwezigheid in het land. Aldus toont verzoekende partij met haar betoog omtrent haar lange afwezigheid en de opgang van antiwesterse opvattingen in Georgië geen nood aan internationale bescherming aan.

De zeer algemene opmerking ter zitting dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met verzoekende partij haar problematiek inzake interreligieuze problemen met haar familie, en ook in de beschikking hiermee onvoldoende rekening werd gehouden, betreft niets meer dan een algemene, niet in het minst toegelichte of enigszins onderbouwde kritiek. Verzoekende partij preciseert niet en toont niet aan op welke wijze hiermee onvoldoende rekening zou zijn gehouden, en betreft haar algemene kritiek niet in het minst op de omstandig gemotiveerde beschikking, waarvan verzoekende partij de inhoudelijke vaststellingen inhoudelijk geheel ongemoeid laat.

Met een dergelijke algemene kritiek ontkracht noch weerlegt verzoekende partij op generlei wijze de concrete gronden van de beschikking, zoals o.a. in punt 5.2.2. dat zij niet aantoont dat er voor haar in Georgië geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht zich tot de Georgische autoriteiten te wenden voor nationale bescherming bij terugkeer, die, alle samengenomen, doen besluiten dat zij geen nood aan internationale bescherming aantoont.

Aangezien verzoekende partij ter zitting, waar ze voor het overige louter stelt te volharden, niet in het minst concreet ingaat op de gronden van de beschikking, laat staan hiertegen enige dienstige repliek inbrengt, blijven de in de beschikking van 13 november 2024 gedane vaststellingen onverminderd overeind. Benadrukt wordt dat verzoekende partij ter zitting op geen enkel moment en op geen enkele manier ingaat op de inhoud van de beschikking. Ze laat de hierin omstandig uiteengezette inhoudelijke vaststellingen op grond waarvan wordt besloten dat zij geen nood aan internationale bescherming aantoont volledig ongemoeid. Ze doet niet de minste poging of moeite om de gronden van de beschikking inhoudelijk te verklaren, ontkrachten of weerleggen. Haar betoog is zodoende doelloos, minstens zinloos en lijkt er enkel op gericht de beroepsprocedure nodeloos te verlengen.

5.2. Wat betreft het verzoek om internationale bescherming ingediend door verzoekende partij haar schoonbroer A. N., die in het kader van zijn beschermingsverzoek dezelfde motieven aanhaalt zoals eerder in de beschikking in punt 5 werd vastgesteld, verwijst de Raad naar hetgeen hierover, in het kader van diens beschermingsverzoek en beroep, bij arrest nr. 321 939 van 18 februari 2025 wordt gemotiveerd, waarbij eveneens wordt vastgesteld en geoordeeld dat hij ook geen nood aan internationale bescherming aantoont.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 13 november 2024 opgenomen grond. Ingevolge het geheel van de vaststellingen wordt verzoekende partij niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS